

ועמד אליו דיל וחיה מתפלל לפניו הקב"ה ואמר לפניו: רבנן העולמים לא דיל כל העוננות שעברו על רashi, אלא אף על האשה הזאת שניי יודע שמתוד צרת בנה דברה דבר שא נעשה. [השבד את נפש הילד הזה לקרוון, וילמדו שיש תחיה תחתים. ונעהר לו, שנאמר וישמע כי בקול אליו].

ח' חווין פג'ות

ט

המות. והוא ^{אָזְוִיּוֹן שׂוֹאַ}, טומאתו ^{הַמְּתָמֵן שׂוֹעַל הַמְּתָמֵן} היא שקרו, מה שבני אדם קוראים מות הרי הוא רק ^{הַמְּתָמֵן} תובז'ת ^{הַחֲיוֹת} ותצעופת. ומתקד השקיעה התהומית בקטנות, אשר יציר לב האדם השקל אותו בהרי הוא מביר את תגבורה תחיתם הוצאה בזרה מדאייה והשוכנה, שהוא קוראה מות.

מחעלים הם הכהנים בקדושים מהקשבה שקרית זו, שאי אפשר להמלט ממנו כל זמן שהמשל הכספי כל כך שולט בעולם, כי אם בהעברת העיניים מהתחזה המביא את רשמי הרט עאה תללו אל גופש, על כל נפשות מה לא יבא לנפש לא יטמא בעמיג.

ט' בשתורן מיראת נקודות

א'

יראות המוות היא מחלמת האדם הכללית, ובאה בעקב התטא. החטא יצר את המוות, והתשובה היא התרופה האחת להבחד אותו מן הפלם.

כל عمل האדם סובב וחולך הוא להונזל מן המוות, ולא יבא למטרתו כי אם בהגדלו את נשמה ממקורה הפנימי, השיקוע בפער החומריות, והתמלחות הנפשית בכל ערבייה, הוא רק מגדיל את המוות, ומילא הוא מוסף יראה על יראתו, וכל מה שיתאמץ האוט שלא להתריא מפניו לא יועיל לו כלל. מכאן שהוא משקיע את כל חיונו בתוכניות כללה, שמות שלט בחם, ותוא מחרסם ומכליה אותן. אך לא יתפלץ הלב על יופי הנחנק לכינור ועל חמדת שמתהפהת לנצח באין לחיים מטריה, המות מוכרכה להיות מואים, המלחמה נגדו לשואת היא, תענות מואמת לא מועיל.

התרופות האמתיות שבחן העולם חולך ומשתחרר משעבוד המות הן גנות באוצר חיים, בנשמטה דאוריתא, המתגלת בכל גילוייה והלכנת ומסתתרת בחבון זהה.

כ"ז ע"ה קוזנץ ס' ע"ה-ע"ג.

טוטה בד כתפין בשם רשב"י אמר הלאהו אם אמר לך אדם שאין
הברצים ורבים את אמור לו הרי איתך שוחר בא מלעד שנא' (ו) ומאריך
אליזת התשבי כחושב נלעך וזה מעיד שסביר וחוויא את הרמת בנה של

לענין יכח ו' ב'

בנעשה ארץ כבל-יפלו ישבי תבל: יהו מתיין גלתה יקומו
הקלינו ורבנו שבני עיר כי מל אורת טלק ואיזן רפאים
תפקיד:

בָּרוֹךְ אֶתְכָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶלְעָנִי אֲבֹתֵינוּ,
אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֶלְעָנִי
יַעֲקֹב, הַאֲלֹהֵזֶר הַגָּבָור וְהַגָּורָא, אֶל עַלְיָן,
גּוֹמֵל חֶסֶדֶם טוֹבִים, וְקֻנוֹת הַבָּל, חֹזֵק חֶסֶדֶם
אֲבֹות, וּמְכַבֵּיא גּוֹלָל לְבָנֵי בְּנֵיכֶם לְמַעַן שָׁמוֹן
בְּאַדְבָּרָה.

זכרנו לחיים. אבל מפץ בחריות, וחתבנו בספר
החיים, למענו אלרים תחמי.

אברהם: בָּרוּךְ אֱלֹהִים כִּי־בָּרַךְתָּנוּ

**אַתָּה גָּבֹר לְעוֹלָם אָרוּגִי מִתְּחִזָּה מִתְּמִימָן אֲפָתָה רַב
לְהַזְּשִׁיעַן.**

מפלבל חיות בחרב מורה נטה:

ממיד אסורים. ומקרים באמונתו לשוון ערב צי
רבים, סומך נופלים, ורופא חולים,

בגמרא בצל גברות זמי דומא לא, מלך ממיין זמתה ומקמיין ישרעה:

גאומטריה ל-^טבָּנִים מ-^טמִתִּים: בראבו אומנה יי' מ-^טחַיבָּה
מי כטקה אב ה-^טוֹתְּפָהים. זוכר יצוריו ל-^טבָּנִים ג-^טרְטָבִים:

תמי דבי אליעזר: יוגה בו אמיתי בו צביפות אלמנה היה, בנה אשר חיה אלייהו גוד שנות בז'

אוצר מומנות ציון

הט' הפטין.

הנץ הצעדי

אנו והל של תהיית המה ים הוא עצמן אמונו ונושא
אללאי השורה ווים ומוקמיים מפנוי חיים איתנים, חיים שאין
מן כוונתך.

ושפָע הַתְּהִים חַלֵּן הַלְּךָ הוּא וְפֹעֵל אֶת פְּעָלָתוֹ עֲבוֹד
הוּא אֶת עַכְהָנוֹ תְּהִדְרִים, לְהַבְיאָ אֶת הַעֲמָם לְגַדְעָה מִעֵדוֹת
וְאֵין לְךָ כִּל דְּבָרָה הַאֲרָה שְׁבָעָתָם, מִקְטָנָה וְעַד גָּדוֹלָה
מִחְזִוָּה עַד פְּזִימָה, שָׁאִינָה עַשְׂיוֹת זְרוֹת שְׁלָמָה לְאַוְשָׁר הַחֲזָקָם
הַעֲלִיּוֹן, שֶׁל תְּחִיּת הַמְּתִים, שֶׁל נִצְחָה הַטּוֹב הַמּוֹהָלֵט, לְאַ
דָּס בְּמִזְבֵּחַ תְּהִרְתֵּי לְבָד בְּצִבְנָתֶךָ, כִּי אֵם בְּמִזְבֵּחַ הַכְּלִילָה שֶׁכָּל
גְּעוּלִים, זְבוּלָן חַפְרֵי שֶׁל כָּל בְּרִיהָ מִגְדָּלָה וְעַד קְטָנָה.